

Věc C-317/20

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

16. července 2020

Předkládající soud:

Landgericht Mainz (Německo)

Datum předkládacího rozhodnutí:

10. června 2020

Žalobkyně:

KX

Žalovaná:

PY GmbH

[OMISSIS]

Landgericht

Mainz

Usnesení

ve věci

KX

žalobkyně,

[OMISSIS]

proti

PY GmbH

žalované,

[OMISSIS]

jejímž předmětem je náhrada škody,

třetí občanskoprávní senát Landgericht Mainz (zemský soud v Mohuči) [OMISSIS] dne 10. června 2020 rozhodl:

1. Řízení se přerušuje.
2. Soudnímu dvoru Evropské unie se v souvislosti s výkladem unijního práva předkládá na základě čl. 267 odst. 1 písm. a) a odst. 3 SFEU následující otázka:

Musí být čl. 18 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1215/2012“) vykládán v tom smyslu, že toto ustanovení kromě právní úpravy mezinárodní příslušnosti stanoví i pravidlo upravující místní příslušnost vnitrostátních soudů ve věcech přepravních smluv, kterým se rozhodující soud musí řídit, pokud jak spotřebitel jako cestující, tak i jeho smluvní partner, poskytovatel souborných služeb cestovního ruchu, mají své sídlo ve stejném členském státě, cíl cesty se ale nachází v zahraničí a ne v tomto členském státě (tzv. „nepravé tuzemské případy“), s tím důsledkem, že spotřebitel může žalobu na uplatnění svých smluvních nároků proti poskytovateli souborných služeb cestovního ruchu – na základě doplnění vnitrostátních právních předpisů upravujících příslušnost soudů – podat u soudu místa svého bydliště?

Odůvodnění

A.

1. Řízení vychází z následujícího skutkového stavu:
2. Žalobkyně požaduje po žalované, poskytovateli souborných služeb cestovního ruchu se sídlem v [OMISSIS], Spolková republika Německo, bolestné jakož i náhradu ušlého zisku a náhradu škody vzniklé její domácnosti v celkové výši 43.000,00 eur z důvodu úrazu, ke kterému došlo dne 27. července 2015 během dovolené žalobkyně ve venkovních prostorách hotelu [OMISSIS], v Turecku. Žalobkyně tvrdí, že na pozemku smluvního hotelu žalované v Turecku se nacházelo mramorové schodiště, na kterém byla průsvitná mazlavina ze soli a vlhkosti. Varovná upozornění, která by upozorňovala na kluzké schody nebo bezpečnostní opatření proti kluzkosti na schodech nebyla, přestože dříve zde již jiní hosté uklouzli. Žalobkyně v důsledku kluzkosti na schodech upadla a způsobila si přitom neoperovatelné fraktury kostrče, pánevního pletence a křížové kosti, jakož i mnohačetné pohmožděniny, kterými trpí, i psychicky, částečně až dodnes. V úvahu připadají smluvní a deliktní nároky.

3. Žalobkyně si dovolenou objednala v cestovní kanceláři [OMISSIS] v [OMISSIS] Mohuči, Spolková republika Německo, za použití prostředků komunikace na dálku, přičemž cestovní kancelář zprostředkovala uzavření smlouvy mezi žalobkyní jako cestující a žalovanou jako poskytovatelem souborných služeb cestovního ruchu, sama se však nestala smluvním partnerem a není pobočkou žalované. Předmětem smlouvy uzavřené mezi účastníky řízení byl soubor služeb cestovního ruchu.
4. Žalobkyně, která v době uzavření smlouvy bydlela a i nadále bydlí v Mohuči, Spolková republika Německo, podala žalobu k Landgericht Mainz (zemský soud v Mohuči).
5. Žalobkyně má za to, že Landgericht Mainz je místně příslušným soudem a odkazuje v této souvislosti na článek 18 nařízení (EU) č. 1215/2012 [OMISSIS] [dále jen „nařízení č. 1215/2012“] [OMISSIS]. Článek 18 odst. 1 druhá alternativa nařízení č. 1215/2012 upravuje nejen mezinárodní příslušnost, ale i místní příslušnost soudů v členském státě. Příslušným je tedy soud místa, kde má žalobkyně jako spotřebitelka bydliště, a tedy Landgericht Mainz. Jen podpůrně žalobkyně navrhuje, aby věc byla postoupena Landgericht Hannover (zemský soud v Hannoveru), který je podle vnitrostátního práva obecným soudem žalované [§ 12 a § 17 odst. 1 Zivilprozessordnung (občanský soudní řád, dále jen „ZPO“)].
6. Žalovaná zpochybňuje místní příslušnost Landgerichts Mainz a navrhuje, aby byla žaloba odmítnuta. Příslušnost Landgerichts Mainz z čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 nevyplývá, protože právní spor nevykazuje nezbytný přeshraniční prvek. Tento přeshraniční prvek právního sporu, který má být rozhodnut, je přitom podmínkou pro použití všech ustanovení nařízení č. 1215/2012. Tomu nasvědčuje v neposlední řadě bod 4 odůvodnění tohoto nařízení. Nařízení se omezuje na minimální míru toho, co je nezbytné pro dosažení jeho cílů, a nejde nad rámec toho, co je pro dosažení těchto cílů nezbytné. Základní nosnou myšlenkou nařízení č. 1215/2012 je ale úprava mezinárodní příslušnosti, aby bylo zajištěno, že účastníci právního sporu budou mít k dispozici jasně příslušný stát, a nebudou nuceni hledat právní ochranu v jiném členském státě nebo ve třetím státě. Z toho vyplývá, že nařízení v zásadě nechce zasahovat do vnitrostátních pravidel určujících příslušný soud, pokud tato pravidla zajišťují přiměřenou právní ochranu ve státě příslušného účastníka řízení [OMISSIS].
7. Dostatečný zahraniční prvek nevyplývá z pouhé mezinárodnosti souborných služeb pro cesty resp. z cíle cesty, který se nachází v zahraničí.

B.

8. Ustanovení německého práva, která jsou pro rozhodnutí právního sporu relevantní, ve znění použitelném na projednávanou věc, zní následovně:

Zivilprozessordnung (občanský soudní řád, dále jen „ZPO“)

9. § 12 Obecně příslušný soud; pojem

Soud, který je obecně příslušným soudem osoby, je příslušný projednat všechny žaloby, které jsou proti ní podány, pokud pro určitou žalobu není dána výlučná příslušnost.

10. §17 Obecně příslušný soud právnických osob

(1) Obecně příslušný soud obcí, korporací, jakož i těch společností, družstev nebo jiných sdružení a těch nadací, institucí a sdružení majetku, které je jako takové možno žalovat, se určí podle jejich sídla. Za sídlo se považuje, není-li stanoveno něco jiného, místo, kde je vedena jejich administrativa.

[...]

11. § 21 Zvláště příslušný soud pobočky

(1) Má-li někdo za účelem provozování závodu, provádění určitého jednání nebo provozování jiné podnikatelské činnosti organizační složku, z níž se přímo uzavírají obchody, všechny žaloby, které se týkají provozu této organizační složky, mohou proti němu být podány u soudu místa, kde se tato organizační složka nachází.

[...]

12. § 29 Zvláště příslušný soud místa plnění

(1) Pro spory vyplývající ze smluvního vztahu a týkající se existence tohoto vztahu je příslušný soud místa, v němž má být sporný závazek splněn.

[...]

13. [ustanovení týkající se přerušení vnitrostátního řízení][OMISSIS]

[...]

14. § 281 Postoupení věci v případě nepřislušnosti

(1) Pokud je třeba na základě ustanovení týkajících se místní nebo věcné příslušnosti soudu rozhodnout, že soud není příslušný, soud, kterému byla věc předložena, je-li možné určit příslušný soud, na návrh žalobce usnesením rozhodne, že není příslušný a postoupí věc příslušnému soudu. Je-li dána příslušnost vícero soudů, věc se postoupí soudu, který si zvolil žalobce.

(2) Návrhy a vyjádření týkající se příslušnosti soudu lze podat u úředníka soudní kanceláře pověřeného správou listin. Proti usnesení není přípustný opravný prostředek. Řízení na soudu uvedeném v usnesení se zahajuje doručením spisu. Usnesení je pro tento soud závazné.

[...]

15. § 513 Odvolací důvody

[...]

(3) Odvolání nelze odůvodnit tím, že soud prvního stupně nesprávně předpokládal, že je příslušný.

Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (základní zákon Spolkové republiky Německo, dále jen „GG“)

16. Článek 101

(1) Výjimečné soudy jsou nepřipustné. Nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci.

[...]

C.

17. Zda má Landgericht Mainz meritorně rozhodnout o nárocích žalobkyně uplatněných v žalobě závisí v rozhodující míře na tom, zda je Landgericht Mainz místně příslušný k projednání předmětného sporu.
18. Podle vnitrostátních ustanovení Spolkové republiky Německo není Landgericht Mainz místně příslušným soudem.
19. Podle obecných pravidel týkajících se příslušnosti, které jsou uvedeny v § 12 a § 17 ZPO, je i tehdy, pokud je žalobce spotřebitel a žalovaná je podnikem s právní formou společnosti s ručením omezeným (dále jen „s.r.o.“), místně příslušný soud podle sídla společnosti jako žalovaného účastníka řízení. Administrativa žalované, a tedy i její sídlo, se nachází v Hannoveru, podle § 12 a § 17 ZPO by tedy byl místně příslušný Landgericht Hannover.
20. Není dána ani zvláštní příslušnost Landgericht Mainz, která by se uplatnila navzdory ustanovením týkajícím se obecné příslušnosti. Z ustanovení § 21 odst. 1 ZPO místní příslušnost Landgericht Mainz nevyplývá, protože cestovní kancelář [OMISSIS] v Mohuči není pobočkou žalované. Pobočkou ve smyslu § 21 ZPO je totiž každá pobočka zřízená vlastníkem na jiném místě, než je místo jeho sídla, na určitou dobu, provozovaná jeho jménem a na jeho účet, a to zpravidla samostatně, tedy na základě vlastního rozhodnutí, která je oprávněna uzavírat obchody a jednat jeho jménem [OMISSIS]. Vlastníkem cestovní kanceláře však není žalovaná, nýbrž [OMISSIS][;] cestovní kancelář rovněž není provozována jménem žalované.
21. Místní příslušnost Landgericht Mainz konečně nevyplývá ani z ustanovení § 29 ZPO, protože neexistují žádné okolnosti nasvědčující tomu, že závazky žalované vyplývající ze smluvně dohodnutého souboru služeb cestovního ruchu měly být splněny v obvodu Landgericht Mainz. V obvodu Landgericht Mainz se

zejména nenachází žádné letiště, z něhož by žalobkyně mohla odletět do Turecka. Ve vnitrostátní judikatuře je krom toho zastáván převládající názor, že v případě smlouvy o souborných službách cestovního ruchu místo odletu nezakládá příslušnost soudu podle místa plnění podle § 29 ZPO[OMISSIS].

22. Místní příslušnost Landgericht Mainz by vyplývala jen z použití čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1215/2012.

D.

23. Na otázku, zda musí být právní úprava uvedená v čl. 18 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „nařízení č. 1215/2012“) vykládán v tom smyslu, že v případech, kdy spotřebitel usazený v jednom členském státě, který uzavřel s poskytovatelem souborných služeb cestovního ruchu se sídlem ve stejném členském státě smlouvu o cestě, jejíž cíl je v zahraničí (tzv. „nepravé tuzemské případy“), umožňuje podat žalobu u soudu místě bydliště spotřebitele, existují ve vnitrostátní judikatuře a literatuře různé názory. Nejvyšší vnitrostátní soudy tuto otázku doposud ještě nerozhodly.

1.

24. Podle názoru, který v judikatuře zřejmě převládá, [OMISSIS], je podmínkou pro použití nařízení č. 1215/2012 přeshraniční prvek v tom smyslu, že spotřebitel a druhý smluvní partner musí být usazeni v různých členských státech Evropské unie. Cizí prvek nezbytný pro použití nařízení č. 1215/2012 naopak neexistuje, pokud skutkový stav vykazuje jiný druh souvislosti se zahraničím, například oba účastníci jsou usazeni ve stejném členském státě a zahraniční prvek vyplývá jen z toho, že cíl cesty se nachází v zahraničí. Z odůvodnění nařízení jednak vyplývá, že výjimka ze zásady příslušnosti soudu místa, kde má bydliště žalovaný (bod 15 odůvodnění), existuje v případě spotřebitelských smluv jen proto, aby byl spotřebitel chráněn pravidly pro určení příslušnosti, která jsou pro něj příznivější než obecná pravidla (bod 18 odůvodnění). Z toho vyplývá, že takováto zvláštní ochrana je nezbytná pouze tehdy, pokud by v důsledku obchodu v rámci Evropské unie vznikla problematická vzdálenost mezi bydlištěm spotřebitele a soudem, který by měl být vlastně příslušný. Pokud ale souvislost se zahraničím spočívá pouze v cíli cesty, není tedy nutné použít čl. 18 odst. 1 druhé alternativy nařízení č. 1215/2012. Dále je nutno zohlednit, že ustanovení nařízení č. 1215/2012 – pokud se odchyľují od obecné zásady *actor sequitur forum rei* – je nutno vykládat restriktivně.
25. Tento názor krom toho argumentuje judikaturou Soudního dvora Evropské unie týkající se nařízení (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 (viz [OMISSIS][rozsudky ze dne 19. prosince 2013, Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, a ze dne 17. listopadu 2011, Hypoteční banka, C-327/10, EU:C:2011:745]). Uvádí se, že tato judikatura musí platit i pro nařízení (EU)

č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012. Tomu v neposlední řadě nasvědčuje bod 4 odůvodnění nařízení č. 44/2001, podle nějž se toto nařízení omezuje na minimum potřebné k dosažení jeho cílů a nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k jejich dosažení. Základní nosnou myšlenkou nařízení č. 1215/2012 je ale úprava mezinárodní příslušnosti, aby bylo zajištěno, že účastníci právního sporu budou mít k dispozici jasně příslušný stát, a nebudou nuceni hledat právní ochranu v jiném členském státě nebo ve třetím státě. Z toho vyplývá, že nařízení v zásadě nechce zasahovat do vnitrostátních pravidel určujících příslušný soud, pokud tato pravidla zajišťují přiměřenou právní ochranu ve státě příslušného účastníka řízení. Použití článků 17 a 18 nařízení č. 1215/2012 v případě, že spotřebitel z jednoho členského státu žaluje smluvního partnera ze stejného členského státu, tedy brání okolnost, že oba účastníci řízení mají bydliště v tuzemsku a existenci přeshraničního prvku nelze prokázat jiným relevantním způsobem.

26. Účelem článků 15 a 16 nařízení (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 byla ochrana příslušného spotřebitele před tím, aby se musel podřít právnímu řádu, který nezná, s jazykem, který případně rovněž nezná, ne však vyloučení použití německých právních předpisů týkajících se občanského právního řízení v případě čistě vnitrostátních sporů, které nijak nesouvisí s právem Společenství. Cílem nového znění čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 rovněž není stanovit pravidla německého procesního práva v případě čistě vnitrostátních sporů. Ani z doplňku, který byl v novém znění článku 18 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 do tohoto ustanovení vložen, podle nějž spotřebitel může podat žalobu proti smluvnímu partnerovi, „bez ohledu na bydliště druhé strany“, u soudu místa, kde má bydliště spotřebitel, nevyplývá odlišný závěr. Tento doplněk neznamená, že se již nevyžaduje nezbytný cizí prvek sporu, nýbrž je nutno ho vykládat v tom smyslu, že tento doplněk je relevantní pouze v těch sporech, v nichž žalovaný nemá bydliště v členském státě, to znamená, že je usazený ve třetím státě. Cílem tohoto doplňku není stanovit novou příslušnost soudu pro spotřebitelské spory, nýbrž pouze zvláštní příslušnost pro takové případy, kdy má žalovaný bydliště ve třetím státě. V opačném případě by to vedlo k tomu, že pokud jde o všechny smlouvy uvedené v článku 17 nařízení č. 1215/2012, jejichž účastníkem je spotřebitel, by v současnosti byla dána příslušnost soudu místa, kde má bydliště spotřebitel. Německé právní předpisy týkající se občanského soudního řízení, které upravují určení příslušného soudu podle § 12 a násl. ZPO by proto ztratily velkou část své působnosti.
27. Pouhá mezinárodní povaha souborných služeb cestovního ruchu, resp. cíl cesty ležící v zahraničí, nevytváří relevantní zahraniční prvek. Nezbytný je minimálně jeden normativní zahraniční prvek, který (v takovém případě, jako je projednávaný případ) není zřejmý. Relevantní smluvní vztah vznikl mezi dvěma právními subjekty usazenými v tuzemsku. Jen pokud jde o předmět, se smlouva týká mezinárodního souboru služeb cestovního ruchu. Možné nesplnění okruhu povinností v zahraničí, ke kterým se žalovaná smlouvou zavázala, ale představuje pouze faktický cizí prvek, který působí na již existující, původně vnitrostátní právní vztah a představuje pouhý důsledek smluvních ujednání.

2.

28. Naproti tomu se v literatuře objevuje důležitý názor [OMISSIS], podle něž přeshraniční prvek automaticky nevyžaduje, že by žalobce a žalovaný museli být usazeni ve dvou různých členských státech. Podle něj to nevyplývá ze znění čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 ani v německé, ani v anglické nebo francouzské jazykové verzi. Místo toho však unijní normotvůrce při nové formulaci článku 18 nařízení č. 1215/2012 na rozdíl od článku 16 nařízení (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 upřesnil, že spotřebitel může vést řízení u soudu místa, kde má své bydliště, bez ohledu na místo sídla podnikatele.
29. Krom toho čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1215/2012, na který odkazuje článek 17 nařízení č. 1215/2012, pouze vyžaduje, aby žalovaný měl bydliště v členském státě. Zmocňovací základ v čl. 67 odst. 4 a čl. 81 odst. 1, 2 písm. a), c) a e) SFEU rovněž neobsahuje takovýto požadavek jako čl. 1 odst. 1 první věta nařízení č. 1215/2012. Z článku 4 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 není rovněž možné vyvodit odlišný závěr. V této souvislosti se poukazuje na skutečnost, že Soudní dvůr Evropské unie ve věci Owusu ([OMISSIS][rozsudek ze dne 1. března 2005, C-281/02, EU:C:2005:120,] v souvislosti s předchozím ustanovením čl. 2 odst. 1 Bruselské úmluvy již přesvědčivě vysvětlil, že jeho použití nebrání skutečnost, že žalobce a žalovaný mají bydliště ve stejném členském státě. Závěry vyplývající z tohoto rozsudku je třeba uplatnit na čl. 2 odst. 1 nařízení (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 a tedy i na článek 4 odst. 1 nařízení č. 1215/2012, který toto ustanovení nahradil. Toto vyplývá z bodu 34 druhé věty odůvodnění nařízení č. 1215/2012. Závěr, že skutečnost, že oba účastníci řízení jsou usazeni ve stejném státě, *a priori* nebrání tomuto sekundárnímu právnímu aktu, dále podporuje čl. 24 bod 1 druhá věta nařízení č. 1215/2012. V tomto ustanovení unijní normotvůrce v rámci výlučné příslušnosti v určitých řízeních týkajících se nájmu nemovitostí vytvořil volitelnou příslušnost soudu pro situaci, kdy má pronajímatel a nájemce bydliště ve stejném členském státě. Pokud by však nařízení č. 1215/2012 nebylo v případě, kdy je žalobce a žalovaný usazený ve stejném státě, relevantní, nikdy by se nedospělo k čl. 24 bodu 1 druhé větě tohoto nařízení. Unijní normotvůrce tedy musel mít na zřeteli i „nepravé tuzemské případy“. Tento závěr je možné zdůraznit i novým zněním čl. 25 odst. 1 první věty nařízení č. 1215/2012. Toto ustanovení se týká ujednání o příslušnosti mezi stranami „bez ohledu na [jejich] bydliště“. Paušální předpoklad, že nařízení č. 1215/2012 *a priori* vylučuje ze své působnosti situace, kdy jsou žalobce a žalovaný společně usazeni v jednom členském státě, nemá jakékoli opodstatnění. Naopak právě čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 s ohledem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie vycházející z rozsudku Owusu, kterou je možné použít i v projednávaném případě, jakož i například čl. 24 bod 1 druhá věta a čl. 25 odst. 1 první věta nařízení č. 1215/2012 dokazují opak.

E.

30. Soudy, které rozhodují v posledním stupni, jsou povinny přerušit řízení a předložit Soudnímu dvoru Evropské unie žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, pokud

před nimi vyvstane otázka, týkající se výkladu unijního práva, která je relevantní pro rozhodnutí (čl. 267 třetí pododstavec SFEU). O soud, který rozhoduje v posledním stupni, a je povinný předložit žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se jedná tehdy, pokud proti jeho rozhodnutí v konkrétní věci nelze podat opravný prostředek [OMISSIS].

31. Landgericht Mainz je v posledním stupni příslušný rozhodnout o své místní příslušnosti, resp. nepřislušnosti.
32. Před posouzením žalobního návrhu z hlediska opodstatněnosti a výše musí soud, jemuž byla věc předložena k rozhodnutí, z úřední povinnosti přezkoumat svoji funkční, věcnou, místní a mezinárodní příslušnost [OMISSIS].
33. Pokud by se předkládající Landgericht Mainz považoval za místně příslušný soud, a žalobkyni by po přezkoumání jejích nároků z hlediska opodstatněnosti a výše přiznal bolestné a náhradu škody, která jí byla způsobena v důsledku pádu, odvolací soud by podle § 513 odst. 2 ZPO nemohl přezkoumat toto rozhodnutí, pokud jde o určení místní příslušnosti, což by znamenalo, že v případě výkladu čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1215/2012, jako ustanovení týkajícího se místní příslušnosti, který by případně nebyl v souladu s unijním právem, by byl žalobkyni v rozporu s čl. 101 odst. 1 druhou větou GG neodvolatelně odňat její zákonný soudce.
34. V případě, že by Landgericht Mainz rozhodl, že není místně příslušným soudem, musel by na základě návrhu žalobkyně na postoupení věci, který byl podpůrně podán pro tento případ, podle § 281 odst. 1 ZPO usnesením postoupit věc Landgericht Hannover. Proti tomuto usnesení by nebylo možné podat opravný prostředek, přičemž Landgericht Hannover by byl podle § 281 odst. 2 druhé věty vázán rozhodnutím Landgericht Mainz o jeho místní příslušnosti.
35. Správný výklad unijního práva není rovněž natolik zjevný, aby neexistoval žádný prostor pro rozumné pochybnosti („acte clair“ ve smyslu judikatury Soudního dvora ve věci CILFIT, [OMISSIS] rozsudek ze dne 6. října 1982, Cilfit a další, 283/81, EU:C:1982:335).
36. Předběžná otázka rovněž nebyla v judikatuře Soudního dvora Evropské unie doposud zodpovězena. Rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie [OMISSIS] [(rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, Maletic, C-478/12, EU:C:2013:735)], které cituje část vnitrostátní judikatury, se týká článku 16 nařízení (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000, jehož znění se zcela neshoduje se zněním článku 18 nařízení č. 1215/2012. Toto rozhodnutí krom toho nelze použít pro objasnění předběžné otázky již proto, že zahraniční prvek v případě, o který šlo v uvedené věci, vyplýval z toho, že zprostředkovatel cesty měl sídlo v jiném členském státě, než byl členský stát spotřebitele a poskytovatele souborných služeb cestovního ruchu, Soudní dvůr Evropské unie proto neklasifikoval právní vztah mezi cestujícím a poskytovatelem souborných služeb cestovního ruchu jako „čistě vnitrostátní“, nýbrž jako neoddělitelně spojený s právním vztahem mezi cestujícím a zprostředkovatelem souborných služeb

cestovního ruchu. Takovýto zahraniční prvek však v případě, o který se jedná v projednávané věci, neexistuje; zahraniční prvek přitom může vyplývat pouze ze samotného cíle cesty.

37. Landgericht Mainz je proto z úřední povinnosti povinen na základě čl. 267 odst. 1 písm. a) a odst. 3 SFEU předložit Soudnímu dvoru předběžnou otázku uvedenou ve výroku tohoto usnesení a přerušit řízení v projednávané věci až do ukončení řízení u Soudního dvora.

[OMISSIS]

PRACOVNÍ DOKUMENT